

V zaključnem poglavju avtor pregledno podaja regionalno strukturo kmetijstva ter njegove spremembe.

Delo je napisano v klenem in zgoščenem jeziku s tipično opisno metodo in s precejšnjim prizadevanjem za vizuelno predstavitev posameznih elementov, čeprav na zelo preprost način.

S svojim načinom predstavitve je avtor dosegel, da tudi nestrokovnjak zagotovo dobi jasno sliko o prostorskih značilnostih kmetijstva v Kaliforniji. Knjiga lahko služi kot primer pregledne predstavitve kmetijskih tipov podobnih območij.

Aa. H. Kampp, An Agricultural Geography of Denmark, Budimpešta 1975, str. 88. Problematiko kmetijstva je avtor razdelil na sedem osnovnih poglavij, v katerih obravnava zgodovinski pregled, združniško gibanje, moderno kmetijsko proizvodnjo, kmetijske regije, gospodarske naložbe v kmetijstvo in njihove učinke, prihodnost danskega kmetijstva ter kmetijstvo na Grönlandu in otočju Föroyar.

V knjigi je podana agrarna geografija Danske zelo sistematično in jedrnato, pri čemer je poudarek na organizacijsko-tehnološki plati, skoraj povsem pa je izpadel socialni faktor. Prav tako pogrešamo obravnavo danskega kmetijstva v širših mednarodnih okvirih, zlasti ker vemo, da je doseglo izredno visoko stopnjo tržnosti in s tem padlo v veliko odvisnost od gospodarskih dogajanj v svetu.

Posebno vrednost daje knjigi zelo bogato slikovno gradivo v obliki diagramov, kartogramov in fotografij.

Marijan Klemenčič

D. L. Armand, Nauka o landšafte. Osnovy teorii i logiko-matematičeskie metody. Moskva 1975, 286 strani, 67 risb.

Znani sovjetski »landšaftoved« je napisal zanimivo in nadvse aktualno knjigo, ki sicer ni učbenik landšaftovedenija in tudi ne zaokrožena teorija o tem, pač pa je logično izpeljan izbor teoretične, metodološke in tudi metodične tematike tega področja.

Knjiga je plod skoraj 40-letnega proučevanja avtorja na področju teorije, metodologije in praktičnega regionalnega fizičnogeografskega proučevanja. Vzrok, da je avtor ta vprašanja strnil v knjigi, je predvsem v tem, ker je pri svojem delu — kakor sam pravi — pogosto naletel na metodološka in druga vprašanja, ki zavirajo razvoj geografske znanosti, ker niso dovolj razčiščena, povzročajo pa tudi nepotrebne diskusije med geografi. K pisanju knjige pa so avtorja vzpodbudile tudi pomanjkljivosti, ki so se začele pojavljati v novejši geografski literaturi, izvirajo pa povečini iz pomanjkljivega poznavanja osnovnih pojmov matematike, fizike in logike med geografi, še zlasti, ker se v geografskih delih čedalje bolj uporabljajo. Avtor opozarja, da uporaba novih kvantitativnih metod nemalokrat spominja na znanstveni snobizem, ko gre za uporabo matematičnih metod tudi tam, kjer niso nujne in po nepotrebnem obremenjujejo geografske razprave tako, da marsikdaj niso več razumljive. Armand je kritičen tudi do pretiranega izumljanja novih terminov, ki največkrat ničesar novega ne povedo in stvari po nepotrebnem zapletajo, namesto da bi jih razjasnevali, kar tudi nazorno ilustrira. Avtor je močno kritičen tudi do dogmatikov in avtoritet, ki zavirajo razvoj geografske znanosti. Opozarja tudi na škodljiva stremjenja nekaterih sovjetskih geografov, ki skušajo ugotavljati čim več »geografskih zakonov«, ker vidijo v tem domala edino pot do znanstvene avtoritete geografije, češ, kakšna znanost naj bi sicer geografija bila brez lastnih zakonov.

Marsikatero avtorjevo stališče sicer poznamo že iz njegovih dosedanjih razprav, v tej knjigi pa jih je v marsičem dopolnil in poglobil, dokopal pa se je tudi do novih spoznanj. Armanda smo sicer poznali kot pristaša stroge razmejitve geografske znanosti, kakršna je v sovjetski geografiji v navadi. V tej knjigi pa spoznamo, da je avtorja v zadnjem času prepričal naraščajoči pomen